

การวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบรูปแบบโครงสร้างข้อความการกล่าวขอโทษในภาษาไทย ในภาษาพูดและภาษาเขียน

A Comparison of Move Analysis in Thai Apology in Spoken and Written Language

ปิยามาส พุ่มกล่อม^{1*} และ กิติมา อินทร์มพรรย์²
PiyamasPhumklom^{1*} and Kitima Indrambarya²

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์โครงสร้างข้อความการกล่าวขอโทษในภาษาไทยในภาษาพูดและภาษาเขียนในสถานการณ์ความผิดที่มีระดับความผิดที่ต่างกัน

ผลการวิเคราะห์โครงสร้างข้อความทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียนพบว่าโครงสร้างข้อความการกล่าวขอโทษประกอบด้วย 2 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบหลัก คือ กลุ่มคำและวลีขอโทษ และองค์ประกอบ รองคือ วลีที่ปรากฏในข้อความ โครงสร้างของ การกล่าวขอโทษที่พบในงานวิจัยนี้แบ่งออกเป็น 7 รูปแบบ ได้แก่ 1) โครงสร้างเฉพาะองค์ประกอบหลัก 2) โครงสร้างเฉพาะองค์ประกอบรอง 3) โครงสร้างองค์ประกอบหลักนำองค์ประกอบรอง 4) โครงสร้างองค์ประกอบหลัก ตามด้วย องค์ประกอบรองและองค์ประกอบหลัก 5) โครงสร้างองค์ประกอบรองนำองค์ประกอบหลัก 6) โครงสร้างองค์ประกอบรอง ตามด้วยองค์ประกอบหลักและองค์ประกอบรอง 7) โครงสร้างองค์ประกอบรองตามด้วยองค์ประกอบหลัก องค์ประกอบรอง องค์ประกอบหลักและองค์ประกอบรอง

ภาษาพูดและภาษาเขียนเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้รูปแบบโครงสร้างข้อความแตกต่างกัน ภาษาพูดมีการใช้รูปแบบ โครงสร้างของข้อความซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบหลักหรือองค์ประกอบรองเพียงส่วนเดียว รวมทั้งองค์ประกอบรองต่าง ๆ เรียงลำดับกัน อย่างไม่เป็นระบบ ซึ่งแตกต่างจากโครงสร้างข้อความในภาษาเขียน ที่มีความซับซ้อน และมีการเรียงลำดับ องค์ประกอบหลักและองค์ประกอบรองอย่างเป็นระบบ นอกจากนี้สถานการณ์ความผิดเป็นปัจจัยรองลงมาที่ส่งผลต่อการกล่าวขอโทษในภาษาไทย

คำสำคัญ: โครงสร้างข้อความ การขอโทษ ภาษาพูดและภาษาเขียน

Abstract

This study aimed to investigate Move analysis of Thai apology in spoken and written language in mistake situation with various degree.

The findings revealed two main components in discourse structure included Head Move (H) and Subordinate Move (S). Head Move is a part of a word or a phrase which indicates apology directly. Subordinate Move (S) refers to a phase which appears in a discourse structure. In this research, discourse structure was divided into seven types: 1) only Head Move Structure;

¹ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

²รองศาสตราจารย์ ดร. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

*Corresponding author; email: meaw_innert@hotmail.com

¹Master of Arts Program in Applied Linguistics, Faculty of Humanities, Kasetsart University

²Associate Professor Dr., Kasetsart University Bangkok Campus

2) only Subordinate Move Structure; 3) Head Move followed by a Subordinate Move Structure; 4) Head Move followed by Subordinate Move and Head Move Structure; 5) Subordinate Move followed by Head Move Structure; 6) Subordinate Move followed by Head Move and Subordinate Move Structure; and 7) Subordinate Move followed by Head Move and Subordinate Move and Head Move plus Subordinate Move Structure.

Spoken and written languages were the main factors that caused discourse structure differently. Spoken languages used either a Head Move or a Subordinate Move. Moreover, the discourse structure of spoken language contained more substructures than the written language. The discourse structure of written language was more complicated owing to the relative order of systematic function of Head Move and Subordinate Move. Degree of severity of mistake situation and social status of defendant were minor factors affecting discourse structure.

Keywords: Discourse Structure, Thai Apology, Spoken Languages, Written Languages

บทนำ

การอยู่ร่วมกันในสังคมปัจจุบันนี้ไม่ว่าจะเป็นสังคมไทยหรือสังคมในประเทศอื่นๆ เมื่อบุคคลใดได้กระทำความผิดต่อบุคคลอื่น ผู้กระทำความผิดจะต้องตระหนักว่าตนเองได้กระทำความผิดต่ออีกฝ่ายหนึ่งแล้วไม่ว่าจะเป็นระดับความคิดที่ร้ายแรงหรือไม่ร้ายแรงก็ตาม โดยกล่าวขอโทษต่อผู้ที่ได้รับความเสียหายเพื่อแสดงความรับผิดชอบต่อการกระทำความผิดของตนเอง การกล่าวขอโทษของแต่ละบุคคลก็จะมีวิธีการที่แตกต่างกันออกไป ผู้กระทำความผิดอาจใช้คำพูดเพื่อกล่าวขอโทษ หรือใช้แค่เพียงภาษากาย เช่น การยกมือไหว้เพื่อเป็นการขอโทษ ซึ่งในสังคมไทยการกล่าวขอโทษนั้นถือว่าเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่มีความสำคัญมากเพราะเป็นการแสดงออกถึงความสุภาพและแสดงความรู้สึกเสียใจ เพื่อให้ผู้รับรู้และยกโทษให้ โดยเห็นได้จากกรณีที่คนไทย ถูกปลุกฝังมาตั้งแต่เด็กว่าควรกล่าวคำขอโทษทุกครั้งเมื่อกระทำความผิดต่อบุคคลอื่นไม่ว่าบุคคลนั้นจะอยู่ในสถานะใดก็ตาม โดยผู้กล่าวขอโทษจะต้องมีความรู้สึกสำนึกผิดและเชื่อว่าการกระทำความผิดของตนเองก่อให้เกิดความเสียหายต่อบุคคลอื่นและกล่าวขอโทษเพื่อยอมรับความผิดของตนเอง (Tassanee, 1998)

ในการวิจัยฉบับนี้ผู้วิจัยเลือกใช้ระดับความผิมน้อยและระดับความผิมน้อยเพื่อความสะดวกในการวิเคราะห์การใช้ภาษาที่แตกต่างกัน งานวิจัยฉบับนี้มุ่งกล่าวถึงการวิเคราะห์โครงสร้างภาษาและการใช้ข้อความ ในการกล่าวขอโทษที่มีปัจจัยต่างกัน ในภาษาพูดและภาษาเขียน

จากการสำรวจและศึกษาเอกสารและงานวิจัยในอดีตและปัจจุบัน การศึกษาส่วนใหญ่ที่พบมากคือการใช้วัจนกรรม การขอโทษไม่ว่าเป็นการศึกษาเรื่องวัจนกรรมการขอโทษในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ แต่ยังไม่พบว่ามีการศึกษาลักษณะและโครงสร้างของข้อความหรือสัมพันธสารตามตัวแปรที่ผู้วิจัยได้กล่าวมาข้างต้นทั้งหมด ดังนั้นงานวิจัยฉบับนี้จึงได้มีการศึกษาโครงสร้างและเปรียบเทียบการใช้ภาษาระหว่างภาษาพูดและภาษาเขียน ซึ่งการสื่อความหมายในภาษาพูดและภาษาเขียนนั้นมีความแตกต่างกันอยู่หลายลักษณะเช่น ภาษาพูดจะมีโครงสร้างที่มีความชัดเจนน้อยกว่าภาษาเขียน โดยภาษาเขียนมักจะมีการใช้รูปประโยคหรือสำนวนที่มีวรรคตอนชัดเจน ภาษาเขียนมักจะมีโครงสร้าง ประธาน และภาคแสดง ส่วนในภาษาพูดอาจมีการแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงข้อความที่พูด (Somsong, 1994) การที่ปัจจัยทางสังคมเหมือนกันในสถานการณ์ความผิดระดับที่เท่ากัน แต่การใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนจะทำให้โครงสร้างข้อความหรือสัมพันธสารมีความแตกต่างกัน และสถานการณ์ความรุนแรงของความคิด ที่ส่งผลให้การขอโทษบรรลุผลหรือไม่นั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่าทุกอย่างล้วนมาจากการใช้ภาษาทั้งสิ้น โดยงานวิจัยฉบับนี้เน้นไปที่ประเด็นของการวิเคราะห์ลักษณะโครงสร้างของภาษาในข้อความที่ใช้ในการกล่าวขอโทษ ของคนไทย เนื่องจากผู้วิจัยต้องการทราบถึงความแตกต่างที่จะเกิดขึ้นเมื่อสถานการณ์ความรุนแรงแตกต่างกันและความซับซ้อนของโครงสร้างภาษาในภาษาพูดและภาษาเขียนว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาโครงสร้างข้อความและการใช้คำขอโทษในภาษาพูดและภาษาเขียน
2. เพื่อศึกษาโครงสร้างข้อความและการใช้คำขอโทษในภาษาพูดและภาษาเขียนในสถานการณ์ที่มีระดับความคิดที่

แตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็นออกเป็น 2 กลุ่มโดยกลุ่มแรกจะใช้แบบสอบถามชุดที่ 1 เรื่องการวัดระดับสถานการณ์ความรุนแรงของการกระทำความคิด โดยมีกลุ่มประชากรจำนวนทั้งหมด 100 คน และกลุ่มผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่สองจะให้ข้อมูลการใช้ภาษาในการกล่าวขอโทษทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 120 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ในการเก็บข้อมูล โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นสองกลุ่มซึ่งแบบสอบถามชุดที่ 1 จะเป็นสถานการณ์สมมติของการกระทำความคิดที่เป็นคำบรรยายสั้นๆ มีระดับความคิดแตกต่างกันออกไป ในการเก็บข้อมูลนั้นกระทำโดยให้กลุ่มตัวอย่างในชุดแรกตัดสินใจว่าความคิดที่ปรากฏอยู่ในแบบสอบถามนั้นมีความคิดร้ายแรงมากน้อยเพียงใด โดยผู้วิจัยได้แบ่งระดับความรุนแรงของเหตุการณ์ของการกระทำความคิดเป็น 2 ระดับคือ ระดับความคิดที่มีความรุนแรงมาก 3 เหตุการณ์ และระดับความคิดที่มีความรุนแรงน้อย 3 เหตุการณ์ รวมทั้งสิ้น 6 เหตุการณ์ โดยเหตุการณ์ของสถานการณ์ความคิดที่ผู้วิจัยสมมติขึ้นนั้นไม่ได้มีการเรียงลำดับความรุนแรงจากมากไปน้อยหรือน้อยไปมากแต่อย่างใด โดยการตัดสินใจระดับความรุนแรงของเหตุการณ์เป็นไปตามแนวคิดของ Holmes (1995) มีการแบ่งระดับความรุนแรงออกเป็น 10 ระดับ จากน้อยไปมากโดย 10 เป็นระดับที่มีความรุนแรงมากที่สุด โดยกลุ่มตัวอย่างจะให้คะแนนด้วยวิธีการกาบาทในช่องคะแนนที่กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วย เช่น ถ้ากลุ่มตัวอย่างเห็นว่าระดับความรุนแรงของเหตุการณ์สมมติดังกล่าวมีความรุนแรงระดับ 2 ก็ให้กาบาทในช่องหมายเลข 2

	2	3	4	5	6	7	8	9	10
--	--------------	---	---	---	---	---	---	---	----

เมื่อผู้วิจัยเก็บแบบสอบถามจำนวน 100 ชุด ผู้วิจัยจะทำการรวบรวมคะแนนและเรียงลำดับ โดยแยกประเภทเป็นเหตุการณ์ที่มีคะแนนมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง เพื่อจัดเป็นเหตุการณ์ที่มีระดับความรุนแรงมากและเหตุการณ์ที่มีระดับความรุนแรงน้อยที่สุด โดยทั้ง 2 เหตุการณ์จะนำมาใช้ในแบบสัมภาษณ์ชุดที่ 2 ต่อไป

โดยสถานการณ์ที่มีระดับความรุนแรงมากที่สุดคือ “คุณบอกเวลานัดประชุมสำคัญมากกับเพื่อนร่วมงานของคุณผิดและคุณก็ไม่สามารถติดต่อกับเพื่อนคนนั้นได้จนกระทั่งสิ้นสุดการประชุมแล้วเพื่อนของคุณเพิ่งมาถึงที่ทำงานและทำให้เจ้านายของคุณโกรธมากจึงต่อว่าและตัดเงินเพื่อนร่วมงานของคุณ” คิดเป็นร้อยละ 55 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด และ “คุณได้ขอยืมปากกาจากโต๊ะเพื่อนของคุณไปและลืมนำกลับมาคืน และคุณจำไม่ได้ว่าคุณไปวางไว้ที่ไหนปรากฏว่าเพื่อนของคุณไปเจอปากกาด้ามนั้นวางอยู่ที่ห้องน้ำซึ่งคุณมารู้ภายหลัง” เป็นสถานการณ์ที่มีระดับความรุนแรงน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 75 ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำผลของการคัดเลือกการสถานการณ์จากกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1 นี้เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลภาษาที่ใช้ในการกล่าวขอโทษในลำดับต่อไป โดยแบ่งเป็นภาษาพูดและภาษาเขียนจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 120 คน โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่มกลุ่มละ 60 คน ซึ่งแต่ละคนจะให้ข้อมูลคนละ 12 ข้อความ โดยกลุ่มแรกเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์โดยที่ผู้วิจัยจะเล่าสถานการณ์สมมติของ 2 สถานการณ์ความคิดโดยใช้วิธีบอกว่าคนที่ต้องกล่าวขอโทษมีใครบ้างทีละคนและอัดเสียงพูดและนำไปถอดเสียงในลำดับต่อไปเพื่อวิเคราะห์โครงสร้างข้อความในภาษาพูด กลุ่มที่สองเป็นกลุ่มที่ให้ข้อมูลภาษาเขียนโดยผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์ชุดที่ 2 ที่ระบุสถานการณ์สมมติทั้งสองสถานการณ์ และให้กลุ่มตัวอย่างเขียนข้อความเพื่อกล่าวขอโทษบุคคลดังกล่าวที่ปรากฏ

อยู่ในแบบสอบถาม จากการเก็บข้อมูลผู้วิจัยได้ข้อความทั้งหมด 1,440 ข้อความแบ่งเป็นภาษาพูด 720 ข้อความและภาษาเขียน 720 ข้อความ โดยจะนำไปวิเคราะห์โครงสร้างข้อความในลำดับต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากที่เก็บข้อมูลครบแล้ว ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้นำไปดังนี้

1. ระบุสัญลักษณ์ที่ผู้วิจัยจะนำมาระบุส่วนประกอบของโครงสร้างข้อความเพื่อให้รูปแบบสัญลักษณ์ของโครงสร้างไม่ซับซ้อนจนเกินไป ด้วยการใช้อักษรภาษาอังกฤษเข้ามาช่วย

“H” (มาจากคำว่า Head Move) ใช้แทน “องค์ประกอบหลัก”

“S” (มาจากคำว่า Supportive Move) ใช้แทน “องค์ประกอบรอง”

ในกรณีที่โครงสร้างขององค์ประกอบรองมีมากกว่า 1 ประเภทผู้วิจัยจะใช้ตัวอักษร “A” “B” “C” ตามลำดับเพื่อระบุประเภทขององค์ประกอบรองดังกล่าว

2. นำข้อความการกล่าวขอโทษทั้งหมดมาแยกส่วนประกอบเพื่อวิเคราะห์หาโครงสร้างของภาษา

3. วิเคราะห์ถึงส่วนประกอบต่าง ๆ ที่เป็นองค์ประกอบ ที่ปรากฏในข้อความและจำแนกประเภทของวลีที่พบ ได้แก่ วลีที่เป็นองค์ประกอบหลักของโครงสร้างข้อความคือ วลีที่มีคำว่าขอโทษปรากฏรวมอยู่ด้วย และวลีที่เป็นองค์ประกอบรองโดยเขียนเป็นสัญลักษณ์โครงสร้าง

4. จัดหมวดหมู่ของวลีที่ปรากฏและกำหนดตัวอักษรย่อเพื่อนำไปใช้ในการเขียนประโยคสัญลักษณ์

5. ใช้สัญลักษณ์โครงสร้างที่กำหนดแทนข้อความเพื่อนับความถี่ตามตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาในวิจัยนี้

6. นำความถี่ของแต่ละโครงสร้างที่พบมากำหนดเป็นร้อยละ (ตัวเลขในวงเล็บคือจำนวนข้อความที่พบจริง) และเรียงข้อมูลลงตารางเพื่อสรุป

ผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามชุดที่ 2 ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนจำนวนทั้งหมด 1,440 ข้อความมาจัดระเบียบข้อมูลเพื่อแยกส่วนประกอบของโครงสร้างข้อความผู้วิจัยได้จำแนกองค์ประกอบของข้อความออกเป็น 2 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบหลัก (Head Move) และ องค์ประกอบรอง (Supportive Move)

องค์ประกอบหลัก (Head Move) คือ ส่วนที่แสดงการขอโทษซึ่งผู้วิจัยจะเรียกส่วนประกอบนี้ว่า ส่วนหลัก หมายถึงส่วนที่แสดงการกล่าวขอโทษ เช่น "ขอโทษ" "โทษ" "โทษที" ในงานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยได้รวมไปถึงการใช้คำว่า “Sorry” “ซอร์รี่” ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่แปลว่าขอโทษในภาษาอังกฤษ และการสะกดคำที่แตกต่างจากการสะกดมาตรฐานที่ปรากฏในภาษาเขียน เช่น "โทษ" "ขอโทษ" โดยผู้วิจัยจะใช้ตัวอักษร “H” เป็นสัญลักษณ์แทนการใช้องค์ประกอบหลัก (Head Move) ในรูปแบบการจำลองโครงสร้างข้อความ

H เป็นสัญลักษณ์ใช้แทน องค์ประกอบหลัก (Head Move)
--

ผู้วิจัยพบองค์ประกอบหลัก (Head Move) ที่ปรากฏในข้อความการกล่าวขอโทษทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียนพบว่า มีการใช้โครงสร้างส่วนหลักทั้งหมด 6 คำ ได้แก่ ขอโทษ (ขอโทษ) โทษ (โทษ) ขอประทานโทษ (Sorry) ขออภัยและขอประทานอภัย

จากการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลองค์ประกอบหลักที่พบทั้งหมดผู้วิจัยพบว่าบางข้อความในภาษาเขียนมีการสะกดคำแตกต่างจากการสะกดคำมาตรฐานด้วยซึ่งในงานวิจัยชิ้นนี้จะถือว่าข้อมูลดังกล่าวจัดอยู่ในองค์ประกอบหลัก (Head Move) เนื่องจากวัตถุประสงค์ของการสื่อสารความหมายของคำที่สะกดผิดหลักไวยากรณ์ดังกล่าวมีจุดประสงค์เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการสื่อสารเพื่อที่จะขอโทษด้วย โครงสร้างส่วนขยาย (Supportive Move) คือ ส่วนของคำหรือข้อความย่อยที่ปรากฏอยู่ในข้อความ

การกล่าวขอโทษ

S เป็นสัญลักษณ์ใช้แทน องค์ประกอบรอง (Supportive Move)

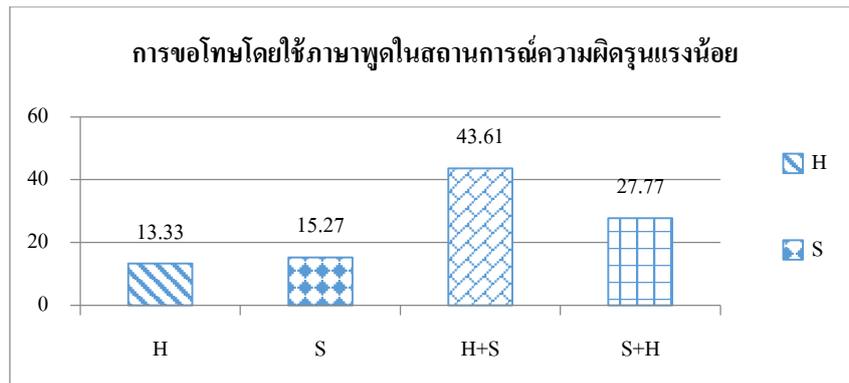
องค์ประกอบรองที่ผู้วิจัยได้พบในงานวิจัยนี้จำแนกได้เป็น 7 ประเภทดังนี้ โดยแต่ละองค์ประกอบสามารถปรากฏในโครงสร้างข้อความมากกว่าหนึ่งประเภท

1. ส่วนเกริ่นนำ คือ ส่วนที่เป็นคำหรือวลีที่ผู้กล่าวขอโทษทักทายหรือเรียกขานผู้ที่ถูกกล่าวขอโทษ จะอยู่เกิดขึ้นในตำแหน่งแรกของโครงสร้างข้อความเสมอ และจะไม่ถูกแยกออกจากวลีอื่นแม้การเรียกขานจะปรากฏขึ้นรวมกับวลีถัดไป ซึ่งการใช้คำลงท้าย เช่น คะ หรือ ครับ จะรวมอยู่รวมอยู่ในส่วนนี้ ยกตัวอย่างเช่น น้องมายค์คะ สวัสดีถึงพี่ก้อง
2. ส่วนแสดงความรับผิดชอบต่อความผิดที่กระทำโดยยอมรับว่าตนเองผิดหรือบกพร่องและแสดงให้เห็นว่าไม่ได้เจตนากระทำผิดคือส่วนที่ผู้กล่าวขอโทษแสดงให้เห็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความผิดและยอมรับความผิดที่เกิดขึ้น ยกตัวอย่างเช่น น้องผิดไปแล้วพี่ลืมปากกาไว้ในห้องน้ำที่บอกเวลาน้องผิดเอง
3. ส่วนแสดงการแก้ตัวว่าความผิดเกิดจากปัจจัยอื่นในสภาพแวดล้อมของสถานการณ์ความผิดนั้น คือส่วนที่ผู้กล่าวขอโทษพยายามบ่ายเบี่ยงความผิดของตัวเองโดยอ้างว่าเป็นนิสัยส่วนตัวหรือโทษว่าความผิดเกิดจากปัจจัยอื่น ๆ ยกตัวอย่างเช่น น้องมันขี้มไปถูโทรไปตั้งหลายรอบแต่ก็ไม่รับสายเอง
4. ส่วนแสดงการขอร้องและพยายามทำให้ผู้ถูกกล่าวขอโทษพอใจและยกโทษ คือ ส่วนที่ผู้กล่าวขอโทษขอร้องผู้ถูกกล่าวขอโทษไม่ให้โกรธและยกโทษให้ รวมถึงการสัญญาว่าจะไม่เกิดการกระทำผิด
5. เช่นเดียวกันนี้อีก ยกตัวอย่างเช่น อย่าโกรธเค้าเลยยกโทษให้พี่นะพี่สัญญาว่าจะไม่เกิดเหตุการณ์แบบนี้อีกแล้ว
6. ส่วนแสดงการเสนอชดใช้ให้ คือ ส่วนที่ผู้กล่าวขอโทษแสดงว่าจะรับผิดชอบหรือชดใช้ความผิดที่เกิดขึ้นด้วยสิ่งของตนเองได้ทำให้เสียหาย ยกตัวอย่างเช่น เดี่ยวฉันซื้อให้ใหม่ 10 แท่งเลยอะพี่พาไปเลี้ยงหมม
7. ส่วนแสดงการประเมินความผิด คือส่วนที่ผู้กล่าวขอโทษประเมินความผิดของตนเองว่ากระทำนั้นมีความผิดมากหรือน้อย ยกตัวอย่างเช่น เรื่องแค่นี้มันเรื่องเล็กน้อยแต่เรื่องปากกาเนี่ยนะ
8. คำลงท้าย คือส่วนสุดท้ายของข้อความการกล่าวขอโทษ โดยจะส่วนนี้จะมีการแยกออกมาเป็นหนึ่งวลีที่ต่อเมื่ออยู่ตามหลังวลีที่เป็นองค์ประกอบหลักเท่านั้น ยกตัวอย่างเช่น คะ ครับ นะจ๊ะ นะเว้ย

หลังจากที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์การใช้โครงสร้างข้อความการขอโทษในภาษาพูดและภาษาเขียนในสถานการณ์ความผิดรุนแรงน้อยและรุนแรงมากพบ โครงสร้างทั้งหมด 7 ประเภทดังนี้

1. โครงสร้างเฉพาะองค์ประกอบหลัก (H)
2. โครงสร้างเฉพาะองค์ประกอบรอง (S)
3. โครงสร้างองค์ประกอบหลักนำองค์ประกอบรอง (H + S)
4. โครงสร้างองค์ประกอบหลัก ตามด้วยองค์ประกอบรองและองค์ประกอบหลัก (H + S+ H)
5. โครงสร้างองค์ประกอบรองนำองค์ประกอบหลัก (S+ H)
6. โครงสร้างองค์ประกอบรอง ตามด้วยองค์ประกอบหลักและองค์ประกอบรอง (S + H + S)
7. โครงสร้างองค์ประกอบรองตามด้วยองค์ประกอบหลัก องค์ประกอบรอง องค์ประกอบหลักและองค์ประกอบรอง (S + H+ S + H+ S)

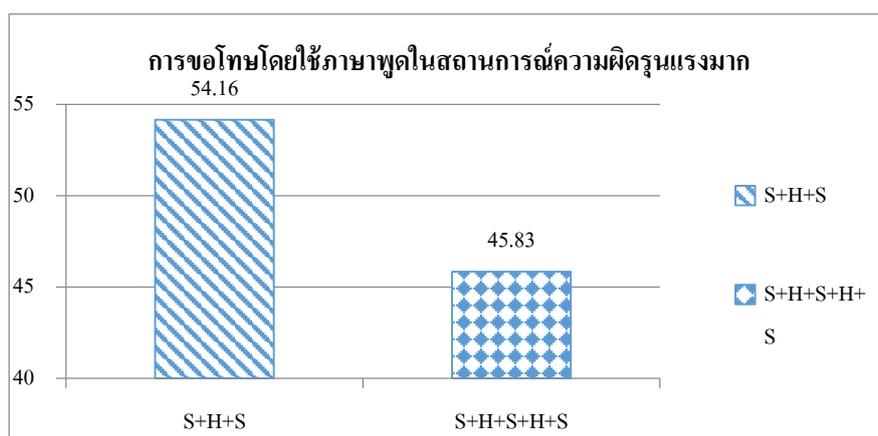
ผู้วิจัยได้แบ่งผลการวิจัย โครงสร้างข้อความทั้งแสดงเป็นแผนภูมิร้อยละของการใช้ข้อความการกล่าวขอโทษในภาษาพูดและภาษาเขียนเมื่อระดับสถานการณ์ความผิดมีความรุนแรงแตกต่างกันดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 1 ร้อยละของโครงสร้างข้อความที่ปรากฏในแต่ละรูปแบบของการขอโทษโดยใช้ภาษาพูด ในสถานการณ์ความผิดรุนแรงน้อย

จากแผนภูมิพบว่า การขอโทษโดยใช้ภาษาพูดในสถานการณ์ความผิดรุนแรงน้อยพบโครงสร้างทั้ง 4 ประเภทโดยประเภทโครงสร้างที่พบมากที่สุดร้อยละ 43.61 คือ โครงสร้างที่ขึ้นต้นด้วยองค์ประกอบหลักและลงท้ายด้วยองค์ประกอบรอง (H+S) เช่น “ขอโทษเราไม่ได้ตั้งใจ” “ซอรินะเดี่ยวาไปซื้อใหม่” โครงสร้างที่พบเป็นลำดับที่สองคือโครงสร้างที่ขึ้นต้นด้วยองค์ประกอบรองและตามด้วยองค์ประกอบหลัก (S+H) พบร้อยละ 27.77 เช่น “ซอริเรากลุ่มจริงๆขอโทษ” แกเพื่อนฉัน ไปลืมไว้อะดิเดี่ยวานซื้อให้ใหม่ 10 แท่งเลย” โครงสร้างที่พบรองลงมาคือโครงสร้างที่ประกอบด้วยองค์ประกอบรองเพียงอย่างเดียว (S) พบร้อยละ 15.27 เช่น “เดี่ยวาไปกินขนม” “อย่าโกรธเราเลย” และโครงสร้างที่มีการใช้น้อยที่สุดคือโครงสร้างที่ประกอบด้วยองค์ประกอบหลักเพียงส่วนเดียว (H) พบร้อยละ 13.33 เช่น “ขอโทษ” “ซอริ”

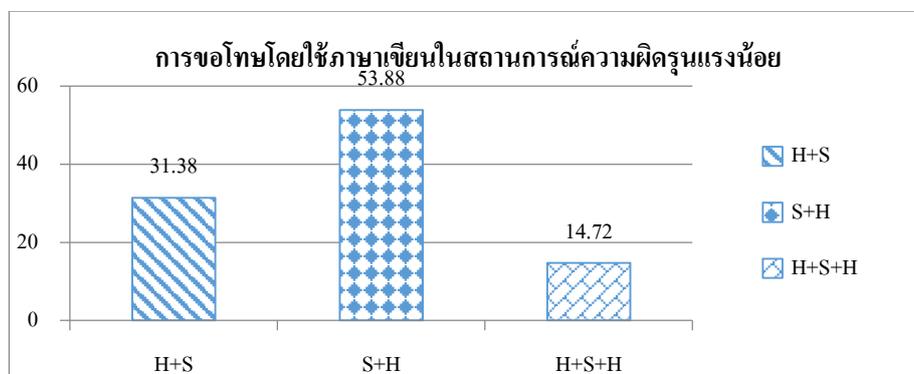
จะเห็นได้ว่า การขอโทษโดยใช้ภาษาพูดในสถานการณ์ความผิดที่ระดับความผิดรุนแรงน้อย โครงสร้างที่พบไม่มีความซับซ้อนมากนักซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของผู้วิจัย เนื่องจากภาษาพูดนั้นผู้พูดสามารถใช้สีหน้าหรือน้ำเสียงที่แสดงออกมาพร้อมคำพูดทำให้โครงสร้างข้อความไม่มีความซับซ้อนอีกทั้งความผิดที่เกิดขึ้นไม่ได้มีความรุนแรงมากนักทำให้โครงสร้างบางข้อความที่พบไม่ได้กล่าวคำขอโทษที่เป็นองค์ประกอบหลักของข้อความการขอโทษแต่ก็ปรากฏน้อยที่สุด

แผนภูมิที่ 2 ร้อยละของโครงสร้างข้อความที่ปรากฏในแต่ละรูปแบบของการขอโทษโดยใช้ภาษาพูด ในสถานการณ์ความผิดรุนแรงมาก

จากแผนภูมิพบว่า การขอโทษโดยใช้ภาษาพูดในสถานการณ์ความผิดรุนแรงมากพบโครงสร้างข้อความ 2 ประเภทเท่านั้น โดยโครงสร้างที่พบมากที่สุดคือโครงสร้างองค์ประกอบรอง ตามด้วยองค์ประกอบหลักและองค์ประกอบรอง (S+H+S) โดยพบร้อยละ 54.16 เช่น “ແກຮາຂອໂທຍເຮົາໄດ້ຕັ້ງໃຈຈິງຈາ” “ມິ່ງຄູຂອໂທຍທີ່ບອກເວລາມິ່ງຄິດອ່ ກູໂຕຣໂປແລ້ວມິ່ງ ໄດ້ຮັບສາຍຄູອງອ່” อีกโครงสร้างที่พบร้อยละ 45.83 คือโครงสร้างองค์ประกอบรองตามด้วยองค์ประกอบหลัก องค์ประกอบรอง องค์ประกอบหลักและองค์ประกอบรอง (S+H+S+H+S) เช่น “ມິ່ງ ຄູຂອໂທຍທີ່ບອກເວລາມິ່ງຄິດອ່ຂອໂທຍຈິງຈາ ວ່າແມ່ງ” “ພີ່ພັດ ພູຂອໂທຍ ພູເຂົ້າໃຈຕົວເອງ ພູຈະໄປຄູຍກັບເຈົ້ານາຍໃຫ້ເຮົາພີ່ ໄດ້ຕ້ອງເປັນຫ່ວງຂອໂທຍຈິງຈາ ຄ່າ”

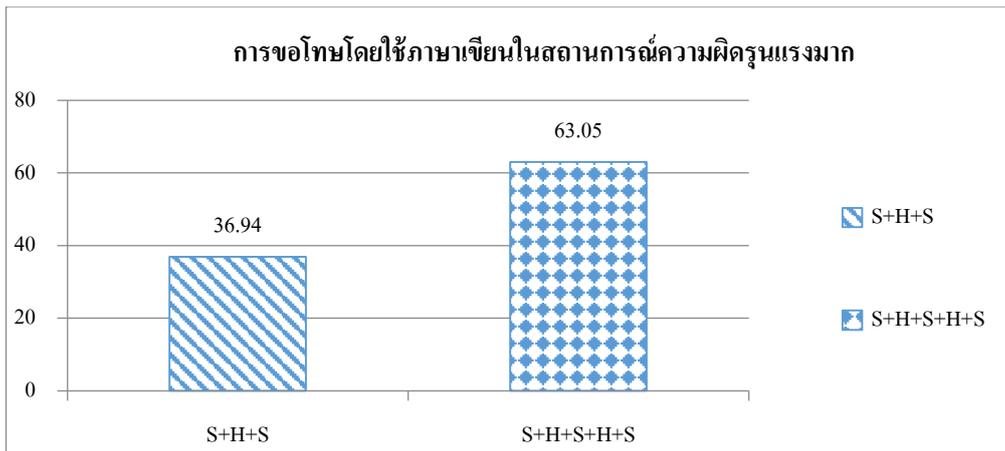
เมื่อระดับความรุนแรงของสถานการณ์ความผิดเป็นความผิดที่รุนแรงมาก แม้ว่าผู้กล่าวขอโทษจะใช้ภาษาพูดในการกล่าวขอโทษประกอบกับการใช้สีหน้าและน้ำเสียงแล้ว โครงสร้างของโครงสร้างที่ปรากฏนั้น มีความซับซ้อนเพิ่มมากขึ้นมีการปรากฏขององค์ประกอบรองที่หลากหลายมากขึ้นในแต่ละข้อความบางข้อความใช้องค์ประกอบรองที่เข้าไปเข้ามาและสลับตำแหน่งกันไปมาอย่างไม่มีระบบ

แผนภูมิที่ 3 ร้อยละของการปรากฏการใช้โครงสร้างข้อความแต่ละรูปแบบของการขอโทษโดยใช้ภาษาเขียนในสถานการณ์ความผิดรุนแรงน้อย

จากแผนภูมิการใช้ภาษาเขียนในการขอโทษในสถานการณ์ความผิดรุนแรงน้อย พบว่า มีการใช้โครงสร้างข้อความ 3 ประเภท โดยโครงสร้างที่พบมากที่สุดร้อยละ 53.88 คือโครงสร้างที่ขึ้นต้นด้วยองค์ประกอบรองตามด้วยองค์ประกอบหลัก (S+H) เช่น “ພີ່ສາວຄະເດີຍພູຂອໃຫ້ໃໝ່ນະພູຂອໂທຍ” “ມິ່ງຄູໄດ້ຕັ້ງໃຈຈິງຈາວ່າເດີຍຄູຂອຄິນໃຫ້ຄູຂອໂທຍ” โครงสร้างที่พบรองลงมา ร้อยละ 31.38 คือโครงสร้างที่ขึ้นต้นด้วยองค์ประกอบหลักแล้วตามด้วยองค์ประกอบรอง (H+S) เช่น “ຂອໂທຍເຮົາຈະຂອໃຫ້ເຮົາເອງ” “ຂອໂທຍນະຄະພີ່ພູຂອມາໃຫ້ໃໝ່ແລ້ວຄ່າ” และโครงสร้างที่ปรากฏน้อยที่สุดร้อยละ 14.72 คือโครงสร้างที่ขึ้นต้นด้วยองค์ประกอบหลักตามด้วยองค์ประกอบรองและลงท้ายด้วยองค์ประกอบหลัก (H+S+H) เช่น “ຂອໂທຍນະຄະເຮົາໄດ້ຕັ້ງໃຈຈິງຈາເຮົາຕົວເອງເຮົາຂອໂທຍ” “ໂທຍທີ່ວ່າເພື່ອນຄູຕົວເອງຂອໃຫ້ເຮົາພີ່ ໄດ້ຕັ້ງໃຈຂອໂທຍ”

จะเห็นได้ว่า การขอโทษโดยใช้ภาษาพูดในสถานการณ์ความผิดรุนแรงน้อยนั้น โครงสร้างข้อความไม่มีความซับซ้อนมากนักซึ่งเป็นไปให้หนทางเดียวกับการใช้ภาษาเขียนเพื่อขอโทษในสถานการณ์ความผิดรุนแรงน้อยเพียงแต่ในภาษาเขียนไม่ปรากฏการใช้องค์ประกอบหลักหรือองค์ประกอบรองเพียงส่วนเดียวเหมือนในภาษาพูด ภาษาเขียนมีการเรียงลำดับขององค์ประกอบรองอย่างเป็นระบบเช่น การปรากฏขององค์ประกอบรองในตำแหน่งแรกของข้อความจะเป็นองค์ประกอบรองที่เป็นส่วนเกริ่นนำเสมอ

แผนภูมิที่ 4 ร้อยละของการปรากฏการใช้โครงสร้างข้อความแต่ละรูปแบบของการขอโทษโดยใช้ภาษาเขียนในสถานการณ์ความผิดรุนแรงมาก

จากแผนภูมิพบว่า การขอโทษโดยใช้ภาษาเขียนในสถานการณ์ความผิดรุนแรงมากพบ โครงสร้างข้อความ 2 ประเภทเหมือนกัน โครงสร้างที่ปรากฏในการขอโทษโดยใช้ภาษาพูดในสถานการณ์ความผิดรุนแรงมากแต่มีความแตกต่างกันที่องค์ประกอบรองแต่ละตำแหน่งมีความเป็นระบบระเบียบมากกว่าโดยโครงสร้างที่พบมากที่สุดร้อยละ 63.05 คือ โครงสร้างองค์ประกอบรอง ตามด้วยองค์ประกอบหลัก องค์ประกอบรอง องค์ประกอบหลักและองค์ประกอบรอง (S+H+S+H+S) เช่น พี่พัดหนูขอโทษ หนูเข้าใจผิดเอง หนูจะไปคุยกับเจ้านายให้ะพี่ไม่ต้องเป็นห่วง ขอโทษค่ะ” “ถึงน้องมายด์ น้องคะพี่ขอโทษนะคะที่พี่บอกเวลานัดน้องผิด พี่จะคืนเงินส่วนที่น้องมายด์โดนเจ้านายหักไปให้ะคะ ขอโทษนะไม่โกรธกันนะคะ” ร้อยละ 36.94 ใช้โครงสร้างองค์ประกอบรอง ตามด้วยองค์ประกอบหลักและองค์ประกอบรอง (S+H+S) เช่น “พี่คะน้องขอโทษ ขอโทษจริงๆ ผิดพลาดไปแล้ว ถ้ามีอะไรที่พี่ช่วยให้สบายใจโปรดบอกนะคะ พี่ยินดีจะทำทุกอย่าง ต่อไปจะไม่เกิดเหตุการณ์แบบนี้อีก” “มีงูขอโทษที่บอกเวลานัดมีงูผิดอะ กูโทรไปมีงูไม่รับสายกูเองนะ”

การใช้ภาษาเขียนในการขอโทษเมื่อสถานการณ์อยู่ในระดับรุนแรงมากนั้นมีการใช้โครงสร้างที่ซับซ้อนมากที่สุดแม้ว่าโครงสร้างที่พบทั้ง 2 โครงสร้างจะตรงกับโครงสร้างที่พบในภาษาพูดในระดับสถานการณ์รุนแรงมากแต่ร้อยละของการใช้โครงสร้างองค์ประกอบรองตามด้วยองค์ประกอบหลัก องค์ประกอบรอง องค์ประกอบหลักและองค์ประกอบรอง (S+H+S+H+S) ในภาษาเขียนมีการใช้ ร้อยละ 63.05 ในขณะที่ภาษาพูดพบร้อยละ 45.83

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาโครงสร้างข้อความการกล่าวขอโทษภาษาไทยในภาษาพูดและภาษาเขียน โดยที่ผู้วิจัยศึกษาในส่วน โครงสร้างของการขอโทษเท่านั้น จากกลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลภาษาที่ใช้แตกต่างกัน คือภาษาพูดและภาษาเขียนในสถานการณ์ความผิดมีระดับความรุนแรงต่างกันคือ รุนแรงมากและรุนแรงน้อยจากที่ผลการวิเคราะห์การใช้โครงสร้างของข้อความการกล่าวขอโทษต่างกัน

1. ส่วนประกอบของโครงสร้างข้อความ

ในงานวิจัยฉบับนี้ผู้วิจัยได้แบ่งส่วนประกอบของโครงสร้างออกเป็น 2 องค์ประกอบได้แก่ องค์ประกอบหลัก (H)6 คำ ได้แก่ คำว่า ขอโทษ ขอประทานโทษ Sorry ขออภัย ขอประทานอภัย โดยคำเหล่านี้มีรูปแบบปรากฏอยู่ในการใช้ภาษาเขียนที่เป็นคำที่สะกดผิดหลักไวยากรณ์ การเลือกใช้คำในภาษาพูดไม่มีการปรากฏของคำว่า ขอประทานโทษ ขออภัย และขอประทานอภัยเลย แต่ไปปรากฏในภาษาเขียนและอีกหนึ่งคำที่น่าสนใจคือคำว่า Sorry/ซอร์รี่ ปรากฏในการใช้ภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียนในส่วนขององค์ประกอบรอง (S) ผู้วิจัยแยกออกเป็น 7 ประเภท ดังนี้ ส่วนเกริ่นนำ ส่วนแสดงความรับผิดชอบต่อความผิดที่กระทำโดยยอมรับว่าตนเองผิดหรือบอกร่องและแสดงให้เห็นว่าไม่ได้เจตนากระทำความผิด ส่วนแสดงการแก้ตัวว่าความผิดเกิดจากปัจจัยอื่น

ในสภาพแวดล้อมของสถานการณ์ความผิคนั้น ส่วนแสดงการขอร้องและพยายามทำให้ผู้กล่าวขอโทษพอใจและยกโทษให้ ส่วนแสดงเสนอการชดเชย ส่วนแสดงการประเมินความผิด และส่วนคำสั่งท้าย ซึ่งองค์ประกอบรองทั้งหมดนี้มีการใช้ในทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียนแต่การเรียงลำดับของการปรากฏในแต่ละส่วนแตกต่างกัน

2. การใช้โครงสร้างข้อความเมื่อภาษาที่ใช้สื่อสารต่างกัน (ภาษาพูดและภาษาเขียน)

ภาษาพูดและภาษาเขียนนั้นมีความแตกต่างกันในเรื่องของความเป็นทางการซึ่งถือได้ว่าเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้การใช้โครงสร้างทางภาษาที่ต่างกันและรวมไปถึงการใช้คำพูดที่ต่างกัน ดังที่ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานว่าการภาษาเขียนจะมีโครงสร้างที่ซับซ้อนว่าเนื่องจากผู้พูดไม่สามารถใช้น้ำเสียง สีหน้า และภาษากายในขณะที่สื่อสารได้ดังนั้นการใช้ภาษาเขียนจะต้องถูกเรียบเรียงอย่างละเอียดถี่ถ้วนกว่าภาษาพูด แต่ถึงอย่างไรก็ตามสิ่งที่ผู้วิจัยได้ค้นพบในงานวิจัยนี้คือ ความซับซ้อนของโครงสร้างข้อความในภาษาเขียนนั้น เป็นความซับซ้อนแต่มีระบบอย่างชัดเจน มีการเรียงลำดับวลีที่เกิดขึ้นอย่างเป็นระบบไม่ว่าจะเป็นองค์ประกอบหลักที่ปรากฏในข้อความแต่ละตำแหน่งหรือองค์ประกอบรองที่มีลำดับการปรากฏอย่างชัดเจน ซึ่งแตกต่างจากภาษาพูดที่มีโครงสร้างหลักที่ไม่มีความซับซ้อนและองค์ประกอบรองที่เกิดขึ้นในระบบโครงสร้างมีความวกไปวนมา กล่าวเข้าไปซ้ำมา การเรียงลำดับเหตุและผลไม่เป็นระบบเหมือนในภาษาเขียน โดยกล่าวสรุปได้ว่าภาษาพูดที่โครงสร้างมีเพียง 1-3 องค์ประกอบหลักแต่มีความซับซ้อนในส่วนของโครงสร้างส่วนขยายในขณะที่ภาษาเขียน 3 - 5 องค์ประกอบ แต่มีการเรียงลำดับองค์ประกอบรองที่เกิดขึ้นในข้อความได้อย่างเป็นระบบ

3. การใช้โครงสร้างข้อความเมื่อระดับความรุนแรงของสถานการณ์ความผิคนั้นต่างกัน (ความผิคนรุนแรงมากและความผิคนรุนแรงน้อย)

ระดับสถานการณ์ความรุนแรงของการกระทำความผิดถือได้ว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้โครงสร้างข้อความต่างกันเทียบเท่าได้กับการใช้ที่ต่างกัน ในภาษาพูดและภาษาเขียน ผู้วิจัยพบว่า ในสถานการณ์ที่ความผิด มีระดับรุนแรงน้อยมีการใช้โครงสร้างที่มีองค์ประกอบเพียง 1 - 2 องค์ประกอบเท่านั้นซึ่งเป็นเพียงการใช้คำขอโทษเพียงคำเดียวหรือแม้กระทั่งการละคำขอโทษที่เป็น โครงสร้างส่วนองค์ประกอบหลักของข้อความแล้วใช้โครงสร้างส่วนองค์ประกอบรองที่เป็นวัจนกรรมการขอโทษในงานวิจัยนี้แทน แตกต่างจากโครงสร้างที่ปรากฏในสถานการณ์ความผิคนั้นรุนแรงมากที่มีองค์ประกอบหลัก 3 - 5 องค์ประกอบ ดังนั้นสถานการณ์ความผิคนั้นที่มีระดับความรุนแรงต่างกันมีผลทำให้โครงสร้างข้อความต่างกันด้วย

กล่าวโดยสรุปพบว่าภาษาเขียนจะมีโครงสร้างที่ซับซ้อนกว่าภาษาพูดด้วยการตัดสินใจองค์ประกอบของข้อความและโครงสร้างจะมีความซับซ้อนมากกว่าถ้าสถานการณ์ความผิคนั้นรุนแรงมาก โดยโครงสร้างที่ซับซ้อนนั้นเกิดจากส่วนองค์ประกอบรองที่เพิ่มเข้ามา รวมไปถึงความถี่ของการปรากฏคำแสดงความการขอโทษด้วย

จะเห็นได้ว่า ปัจจัยการใช้ภาษาและระดับสถานการณ์ความผิคนั้นเป็นตัวแปรที่ทำให้โครงสร้างของข้อความเปลี่ยนไปซึ่งทำให้ผู้วิจัยพบแนวโน้มของการกล่าวขอโทษที่เกิดขึ้นในสังคมไทยและสรุปได้ว่าไม่ว่าจะเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียนซึ่งจะแตกต่างกัน ในด้านความซับซ้อนแล้ว เราอาจจะกล่าวได้ว่าระบบอาวุโสในสังคมไทยก็ยังเป็นปัจจัยหนึ่งที่ใช้ภาษาต้องคำนึงถึงเสมอเมื่อตนเองกระทำความผิดแล้วต้องกล่าวขอโทษ เพราะมีฉะนั้นการใช้รูปแบบภาษาหรือการเลือกใช้คำศัพท์อาจผิดกาลเทศะและนำมาซึ่งการเข้าใจผิดกันในสังคมได้ ซึ่งแตกต่างกันโดยชัดเจนกับการใช้ภาษาอังกฤษที่มีรูปแบบโครงสร้างที่ตายตัว นอกเหนือจากโครงสร้างที่ซับซ้อนและไม่ซับซ้อนแล้วแล้วส่วนเกริ่นนำและลงท้ายก็ยังเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่ผู้พูดหรือผู้เขียนจะต้องคำนึงถึงอยู่เสมอว่าสารหรือข้อความนั้น ๆ จะถูกส่งไปถึงใครหรือเพศใด สังคมไทยไม่สามารถใช้คำว่า มึง หรือ กู กับผู้ที่มีฐานะทางสังคมสูงกว่าได้แต่ในภาษาอังกฤษมีแค่คำว่า I กับ You เท่านั้นไม่ว่าฐานะทางสังคมจะต่างกันหรือไม่ก็ตามแม้กระทั่งคำสั่งท้ายก็ยังสามารถบ่งบอกสถานะของผู้ฟังหรือผู้รับสารได้อีกด้วยเช่น นะคะ นะ นะเว้ย ดังนั้นการเลือกใช้คำก็มีส่วนทำให้รูปแบบการใช้ภาษาไทยเปลี่ยนไปอีกด้วย

สรุปและอภิปรายผล

จากผลการวิจัยผู้วิจัยพบว่า การใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนเพื่อกล่าวขอโทษ และสถานการณ์ความรุนแรงของระดับความคิดเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้โครงสร้างข้อความการกล่าวขอโทษมีรูปแบบและความซับซ้อนแตกต่างกัน ซึ่งหากเปรียบเทียบภาษาพูดกับภาษาเขียนในสถานการณ์ความผิดระดับความรุนแรงน้อย พบว่า ในภาษาพูดมีการใช้รูปประโยคที่ประกอบด้วยองค์ประกอบหลักเพียงส่วนเดียวหรือองค์ประกอบรองเพียง ส่วนเดียวอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งแตกต่างจากรูปแบบโครงสร้างของภาษาเขียนที่ไม่ใช่โครงสร้างประโยคเพียงส่วนเดียว โดยรูปแบบโครงสร้างที่มีองค์ประกอบมากที่สุด คือ 3 องค์ประกอบ คิดเป็นร้อยละ 14.72 ส่วนในสถานการณ์ความคิดที่รุนแรงมากพบโครงสร้าง 3 องค์ประกอบและ 5 องค์ประกอบเหมือนกันทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน แต่มีความแตกต่างกันในเรื่องของความซับซ้อนของการใช้ภาษาในองค์ประกอบย่อยที่เป็นส่วนของการกล่าวถึงสาเหตุของการกระทำ ความคิดและแนวทางการแก้ไขความคิดที่เกิดขึ้น โดยในภาษาพูดจะเป็นการกล่าวซ้ำ ๆ สลับกันไปมาอย่างไม่เป็นระบบ ส่วนในภาษาเขียนจะมีการเรียงลำดับองค์ประกอบย่อยอย่างเป็นระบบมากกว่า กล่าวได้ว่ารูปแบบ โครงสร้างของภาษาพูดและภาษาเขียนมีความแตกต่างกันและจำนวนรูปแบบ โครงสร้างที่พบในภาษาพูดมีมากกว่าภาษาเขียนเนื่องมาจากในภาษาพูดผู้พูดและผู้ฟัง มีปฏิสัมพันธ์กันในขณะที่สื่อสารทำให้ผู้พูดสามารถใช้บริบทต่าง ๆ มาประกอบการสนทนา อาทิ ภาษาท่าทางและน้ำเสียง แต่ในบริบทของภาษาเขียนนั้นผู้เขียนจำเป็นต้องเรียบเรียงประโยคให้มีความเป็นเหตุเป็นผลกันจึงทำให้รูปแบบ โครงสร้างในภาษาเขียนมีการเรียบเรียงอย่างเป็นระบบมากกว่าในภาษาพูด จึงสรุปได้ว่า ภาษาพูดมีรูปแบบ โครงสร้างที่ซับซ้อนอย่างไม่เป็นระบบ ในขณะที่ภาษาเขียนมีรูปแบบแบบ โครงสร้างที่ซับซ้อนกันอย่างเป็นระบบดังที่ Somsong (1994) ได้กล่าวถึงภาษาพูดและภาษาเขียนว่า วากยสัมพันธ์ของภาษาพูดจะมี โครงสร้างที่สมบูรณ์น้อยกว่าภาษาเขียน เช่น มีประโยคที่มี โครงสร้างไม่สมบูรณ์เป็นจำนวนมาก มักจะเป็นวลีที่ติดต่อกัน และจะมีการใช้ ประโยคความรอง (Subordinate) น้อยกว่าภาษาเขียนและมีการ ใช้คำหรือสำนวนที่แบ่งข้อความออกเป็นตอนๆ เช่น อันดับแรกมี สิ่งที่สำคัญคือ มีโครงสร้าง ประธาน และภาคแสดง ในขณะที่ภาษาพูดมักจะเริ่มต้นด้วย โครงสร้างที่ประกอบด้วยหัวข้อ และความเห็นที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อม ในขณะที่พูดคุยกันซึ่งอาจมีการแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงข้อความขณะที่พูดได้ทันทีด้วยการแสดงความคิดเห็นว่าเห็นด้วยกับหัวข้อที่พูดกันอยู่หรือไม่ มักจะมีการแทรกคำว่า แบบว่า คือว่า ที่นี้อยู่ในบทสนทนา

ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาคำที่ใช้ในข้อความที่แตกต่างกันระหว่างข้อความภาษาไทยกับภาษาอังกฤษในการกล่าวขอโทษเพื่อเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างของภาษาที่อาจจะสะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมทำให้งานนำเสนอใจมากยิ่งขึ้น
2. ควรเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาที่ต่างกันหรือต่างอาชีพกันเพื่อเป็นการเปรียบเทียบในแนวคิดเพื่ออาจจะนำไปพัฒนาภาษาของคนกลุ่มอื่นๆ ต่อไป
3. การศึกษาเปรียบเทียบ โครงสร้างภาษาในการกล่าวขอโทษจากในหนังสือนวนิยายกับการใช้จริงในสังคมก็จะทำให้ งานวิจัยมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- ทัศนีย์ เมฆถาวรวัฒนา. (2541). **วัจนกรรมกรขอโทษในภาษาไทย**. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์, กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมทรง บุญพัฒน์. (2537). **วจนะวิเคราะห์: การวิเคราะห์ภาษาระดับข้อความ**. กรุงเทพมหานคร: บริษัทสหธรรมิกจำกัด.
- Burusphat S. (1994). **Word Analysis: Text Level Language Analysis**. Bangkok: Sahamaha Company Limited.
- Holmes J. (1995). **Women, Men and Politeness**. Longman: London and New York.

Mekthawornwattana T. (1998). **Speech Committee Apology in Thai**. Master of Arts Thesis Programlinguistics, Bangkok:
Chulalongkorn University.